

РЕШЕНИЕ

№ 2896

гр. София, 25.04.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.03.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12403** по описа за **2018** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на адв. М. Ц. от САК, като пълномощник на Н. А. К., Г. Е. М., М. С. П., С. С. П., К. И. В., Г. Р. В., Б. Г. В., О. Г. В., Й. К. Д., Т. А. С., П. А. П. и М. П. Ц., всички от [населено място] и наследници на П. С. В. срещу Решение на СРС, постановено по дело № 2548/2018г. по описа на съда, в частта му, с която е оставена без уважение жалбата на лицата по отношение на 100 кв.м., представляващи част от имот № 447, к.л. 680 по кадастралния план от 1950 година и попадащи в УПИ XXIII-325, кв.22.

Счита, че от доказателствата по делото и от приетите експертизи се установява, че процесният имот попада върху няколко УПИ, като частта от 100 кв.м. е включена в УПИ XXIII-325, идентичен с парцел XXIII-445. За този имот е установено, че е осъществено строителство с позвoлителен билет №118 от 29.05.1963г. – преди 01.03.1991г.

Приет по делото е още нотариален акт от 1960г., с който се установява, че предмет на продажба е дворно място от 815 кв.м. В акта изрично било записано, че 400 кв.м. от имота представляват придавани по регулация места, за които сметките по регулация не са уредени, както и че продажната цена не включва и тяхната стойност.

Установено е, че частта от имот № 447, придадена към парцела е с площ около 100 метра, която е нанесена в приложението към СТЕ.

Установено е, че няма данни за плащане на придаваната част от имот №447 към

парцел XXIII-325, откъдето следва, че регулацията не е приложена.

Счита, че на основание чл. 10, ал.7 от ЗСПЗЗ собствеността се запазва върху целия парцел, вкл. и за придадените по регулация части, но ако регулацията е приложена.

За неприложените планове, след влизане в сила на ЗУТ и след изтичане на сроковете по §6 от ПЗР на ЗУТ,отчуждителното действие по отношение на придаваемите части се прекратява и придадените части се връщат в собственост на имота, от който са придадени.

По тези причини, нямало пречка придаваемата незастроена част от 100 кв. м. от имот пл.№447 да бъде възстановено по реда на ЗСПЗЗ, след като е отнета от наследодателя на жалбоподателите.

Основният мотив на решението за неоснователност на жалбата в тази ѝ част срещу Решението на ОСЗ „О. купел“ се базира на Заповед № 09-159/11.06.2014г. на Кмета на район „В.“ СО, като от една страна неправилно било коментирано съдържанието ѝ, от друга – не са взети предвид данните за конкретизиране на тази част в скиците към основното и допълнително заключение на вещото лице Г.. В т. 8 от Заповедта е посочено, че имот УПИ XXIII-325 е застроен с позволителен билет №118/1963г. , а не че целият имот е застроен.

Въпреки наличието на влязла в сила Заповед по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, определяща претендирания за възстановяване имот като застроен, няма пречка, поради неприлагане на регулацията, и тази част да бъде възстановена.

Оспорва решението и в частта за разноските.

В проведеното съдебно заседание касаторите не се явяват, представляват се от адв. Ц., която поддържа жалбата и депозира писмени бележки. Претендира направените по делото разноси.

Ответникът не изпраща представител.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, в настоящия състав, за да се произнесе съобрази следното:

С Решението на СРС, предмет на делото в оспорената си част, е прието следното:

Производството е по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ.

С решение от 13.12.2017 г. на Административен съд – София-град по адм.дело № 11449/ 2017 г. е отменено решение от 09.05.2017 г., постановено по гр.д. 24993/ 2016 г., по описа на Софийски районен съд, 88 състав, и делото е върнато за ново разглеждане на Софийски районен съд от друг състав събрано задължителните указания на АССГ, изложени в мотивите.

Производството по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ е образувано по жалба от 28.04.2016 г. на настоящите касатори срещу Решение 10131/ 03.06.2015 г. на ОСЗ О. Купел в частта, с която е отказано възстановяване на право на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на ливада от 1,781 дка, находяща се в строителните граници на Д., м. С., имот № 447, кад.лист 680 от кад.план, изработен 1950г. В жалбата е изложено, че жалбоподателите, в качеството им на наследници на П. В., са поискали да им бъде възстановено правото на собственост върху ливада с площ от 1804 дка, находяща се в строителните граници на Д., м. С., имот № 447, кад.лист 680 от кад.план, изработен 1950 г., внесена в ТКЗС от наследодателя им, но с Решение 10131/ 03.06.2015 г. на ОСЗ О. Купел им била възстановена само част от имота с площ от 0,023 дка, а по отношение на останалата част от 1781 дка бил постановен отказ. Според жалбоподателите административният орган се е

произнесъл, без да вземе предвид нормата на чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ и без да изложи мотиви за наличието или липсата на предпоставките, визирани в нея. Оспорват Решението 10131/ 03.06.2015 г. на ОСЗ О. Купел в обжалваната му част да бъде отменено.

Според приложения към делото препис от адм.преписка № 364А/92 г. на наследниците на П. В., същата е образувана въз основа на заявление за възстановяване право на собственост върху земеделски земи в землището на Д., [община], [населено място], включително ливада с площ от 1,9 дка в м. С..

Със заповед 09-159/ 11.06.2014 г. на кмета на Столична община, район В., на основание чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ е одобрено решение по протокол № 20/ 03.06.2014 г. на Комисия, назначена със Заповед РД-09-21/ 21.01.2014 г. за издаване на удостоверение и скица по чл. 13 ППЗСПЗЗ за бивш имот с пл. № 447 от кад.лист 680 по заявление 9400-2709/ 08.06.2012г. В заповедта е посочено, че в кадастралната карта на м. „в.з.Киноцентър-I част” не е нанесен бивш имот с пл.№ 447 от кад.лист 680, като съгласно действащия ПУП на [населено място], „в.з.Киноцентър-I част”, одобрен със Заповед РД-50-09-82/ 16.03.1990 г. на Председателя на ИК на СНС, както и че имотът попада в границите на урегулирани ПИ или върху част от тях, както следва: 53 кв.м. в УПИ VIII-225, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част; 23 кв.м. в УПИ X-224, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част; 252 кв.м. в част от оз.Киноцентър-I част; 30 кв.м. в УПИ III-774, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част, 145 кв.м. в УПИ I.-326, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 369 кв.м. в УПИ II-328, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 289 кв.м. в УПИ I-329, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 100 кв.м. в УПИ XXIII-325, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; и 543 кв.м. в УПИ XIX-323, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част. Съгласно заповедта, УПИ VIII-225, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част е застроен, УПИ X-224, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част е незастроен, част от в.з.Киноцентър-I част е публична общинска собственост и не подлежи на възстановяване, УПИ III-774, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част е застроен, УПИ IIIA-326, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част е застроен, УПИ II-328, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част е застроен, УПИ I-329, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част е застроен, УПИ XXIII-325, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част е застроен, а УПИ XIX-323, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част е застроен, като е конкретизирано, че свободни от застрояване са 23 кв.м. от УПИ X-224, кв. 13.

На 02.12.2014 г. е издадено удостоверение № 9400-2709 от Техническата служба при Район В., на основание чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ, и скица към него № 9400-2709/ 02.12.2014 г., в което е посочено отразеното в заповедта РД 09-159/ 11.06.2014 г. на кмета на Столична община, район В., издадена на основание чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ.

С Решение 10131/ 03.06.2015 г. на ОСЗ О. Купел на наследниците на П. В. е признато правото на собственост в съществуващи (възстановими) реални граници на ливада с площ от 1804 дка, нахождаща се в строителните граници на Д., м. С., имот № 447, кад.л 680 от кад.план, изработен 1950 г., като са възстановени 0,023 дка от имота, попадащи в УПИ X-224, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част, и е постановен отказ за възстановяване собствеността върху останалите 1781 дка. В решенето е посочено, че правото на собственост върху 1781 дка не се възстановява, тъй като бившият имот попада в границите на следните имоти или части от тях, както следва 53 кв.м. в УПИ VIII-225, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част; 252 кв.м. в част от в.з.Киноцентър-I част; 30 кв.м. в УПИ III-774, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част, 145 кв.м. в УПИ XIX-326, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 369 кв.м. в УПИ II-328, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 289 кв.м. в УПИ I-329, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 100 кв.м. в УПИ XxIII-325, кв. 22,

в.з.Киноцентър-I част; и 543 кв.м. в УПИ XIX-323, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част, които са застроени.

От заключението на съдебно-техническата експертиза на вещото лице , прието при първоначалното разглеждане на делото, се установява, че част от имот с пл.№ 447 попада върху ул. М. Г., а останалата част в УПИ от кв. 13 и 22 от регулационния план на в.з. Киноцентър – I част, както следва: 53 кв.м. в УПИ VIII-225, кв. 13; 23 кв.м. в УПИ X-224, кв. 13; 252 кв.м. върху улица по регулация; 30 кв.м. в УПИ III-774, кв. 22; 145 кв.м. в УПИ I-326, кв. 22; 369 кв.м. в УПИ II-328, кв. 22; 289 кв.м. в УПИ I-329, кв. 22; 100 кв.м. в УПИ XXIII-325, кв. 22; и 543 кв.м. в УПИ XIx-323, кв. 22. В заключението е посочено, че архивният кадастрален план е изработен през 1975 г. и е действал до одобряването на КККР през 2011 г., като през м.09-12.1992 г. е извършено заснемане в процесната територия с цел попълване на кадастралната основа. Видно от заключението по отношение на УПИ VIII-225, кв. 13 е издадено разрешение за строеж 1335/ 27.07.2006 г., като при заснемането през 1992 г. в имота е попълнена сграда в строеж, а към 01.03.1991 г. не е имало сграда. В УПИ I-329, кв. 22 към 1975 г. е имало сграда (ПЖ), като при заснемането през 1992 г. е нанесена 2МЖ. По отношение застрояването на УПИ II-328, кв. 22 вещото лице е посочило, че е издадено разрешение за строеж 1510/ 03.09.1979 г., като през 1992-1993 г. е била нанесена 2МЖ. За УПИ IIIa-326, кв. 22 е издадено строително разрешение 0888/ 03.04.1980 г., а сградата е попълнена в кад.план през 1988 г. УПИ III-774, кв. 22 е застроен въз основа на разрешение за строеж 418/ 11.08.2004 г., като сградата е попълнена в кад.план 2005 г., а към 01.03.1991 г. не е имало сграда. Видно от заключението, по отношение на УПИ XIX-323, кв. 22 е издаден позволителен билет 362/ 31.08.1968 г., като в кад.план от 1975 г. сградата е била нанесена като МЖ. По отношение застрояването на УПИ XIII-325, кв. 22 е издаден позволителен билет 118/ 29.05.1963 г., като в кад.план от 1975 г. е имало нанесена сграда.

Видно от допълнителното заключение на съдебно-техническата експертиза на вещото лице, прието при първоначалното разглеждане на делото, за УПИ I-329, кв. 22 в кад.план от 1975 г. (ПИ 329) е имало две сгради, отбелязани ПЖ. Имотът е бил един с пл.№ 329, разделен на два ПИ: 329 с изградена 2МЖ и 955 с изградена 3МЖ, за която е издадено строително разрешение от 1995 г. За УПИ II-328, кв. 22 в кад.план от 1975 г. е отбелязана ПЖ, която не е съборена, посочена с № 2 в скицата по чл. 13, ал. 6 ППЗСПЗЗ, като през 1979 г. е издадено строително разрешение и през 1992-1993 г. е попълнена 2МЖ. В УПИ X.-325, кв. 22 с позволителен билет от 1963 г. е застроена жилищна сграда, попълнена в кад.план 1975 г. Видно от заключението парцел X.-445, идентичен с УПИ X.-325 от действащия РП е образуван от част от стар имот с пл.№ 445 и придадени към него части от имот пл. № 509, № 446 и 100 кв. от имот с пл. № 447. Според вещото лице няма данни сметките по регулация да са уредени.

Според заключението на съдебно-техническата експертиза на вещото лице Ц., прието при повторното разглеждане на делото, в УПИ VIII-225, кв. 13 са построени два гаража и еднофамилна жилищна сграда, като през 2006 г. е издадено разрешение за строеж, а през 2010 г. е издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация. В УПИ III-774, кв. 22 е построена еднофамилна жилищна сграда, като е издадено разрешение за строеж от 11.08.2004 г. В УПИ IIIa-326, кв. 22 е построена еднофамилна жилищна сграда на 2 етажа, за което е издадено разрешение за строеж на вилна сграда на 2 етажа през 1980 г. В УПИ II-328, кв. 22 са построени 2 сгради – еднофамилна жилищна на 2 етажа с площ от 59 кв.м. и сграда за обитаване на 1 етаж, а е издадено

разрешение за строеж на вилна сграда с площ 58,50 кв.м. Според заключението УПИ I-329, кв. 22 по КKKP включва два кадастрални имота, както следва: поземлен имот № 68134.1974.329, в който е построена еднофамилна жилищна сграда на 2 етажа, по отношение на който в КП, предхождащ КKKP е отразена къща на 2 етажа, и поземлен имот № 68134.1974.955, в който е построена еднофамилна жилищна сграда на 3 етажа, гараж и друг вид производствена, складова, инфраструктурна сграда, по отношение на който в КП, предхождащ КKKP е отразена къща на 3 етажа и 2 сгради на 1 етаж, като е посочено, че за застрояването във втория имот е издадено разрешение за строеж от 1995 г. Видно от заключението в УПИ XXIII-325, кв. 22 е построена жилищна сграда на 2 етажа, за което е издаден позволителен билет от 1963 г. Вещото лице е посочило, че в УПИ XIX-323, кв. 22 е построена еднофамилна жилищна сграда на 1 етаж и друг вид производствена, складова, инфраструктурна сграда на 1 етаж, както и че е вписан по отношение на този имот позволителен билет от 1968 г. Според заключението в Столична община, Район В. се съхранява акт от 2003 г. за узаконяване на пристройка и реконструкция на жилищна сграда, съгласно проект за узаконяване, одобрен 2001 г., в което е посочено като основание за първоначално застрояване разрешение за строеж от 1964 г.

Според допълнителното заключение на съдебно-техническата експертиза на вещото лице Ц., прието при повторното разглеждане на делото, в Архива на Техническата служба на Столична община не са установени данни за уреждане на регулационни сметки, касаещи УПИ XXIII-325. Вещото лице е посочило, че частта от имот с пл.№ 447, нанесен в стар кадастрален план на Район В., емисия около 1950 г., включена в УПИ XXIII-325 е 100 кв.м.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът извел:

За да постанови отказ за възстановяване на 1781 дка от заявления за възстановяване имот от наследниците на В. административният орган е приел, че тази част от имота попада върху урегулирани поземлени имоти или части от тях, които са застроени, както следва: 53 кв.м. в УПИ VIII-225, кв. 13, в.з.Киноцентър-I част; 252 кв.м. в част от [улица] част; 30 кв.м. в УПИ III-774, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част, 145 кв.м. в УПИ IIIa-326, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 369 кв.м. в УПИ II-328, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 289 кв.м. в УПИ I-329, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; 100 кв.м. в УПИ XXIII-325, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част; и 543 кв.м. в УПИ XIX-323, кв. 22, в.з.Киноцентър-I част.

Съгласно чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ възстановяват се правата на собствениците върху земеделски земи, притежавани преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства, държавни земеделски стопанства, независимо от това дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях селскостопански организации и включени в границите на урбанизираните територии (населени места), определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон, освен ако върху тях при спазване на всички нормативни изисквания са построени сгради от трети лица или ако е отстъпено право на строеж и законно разрешеният строеж към 1 март 1991 г. е започнал. В хипотезата на чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ е без значение кой е извършил законния строеж – дали лице, което е притежавало вещни права (купувач от ТКЗС, лице, получило имота по замяна по реда на ЗТПС и т.н.) или лице, което няма никакви вещни права. Достатъчна пречка за възстановяване е в имота да са изградени законни сгради от трети лица или законно разрешеният строеж да е започнал към 01.03.1991 г.

В случая, от заключенията на съдебно-техническите експертизи, които съдят кредитира като обективно и компетентно дадени, е видно, че заявленият за възстановяване от наследниците на В. имот, представляващ ливада с площ от 1804 дка, находяща се в строителните граници на Д., м. С., имот № 447 от кад.л. 680 от кад.план, изработен 1950 г., попада в границите на м. „в.з.Киноцентър-I част, урегулирана с ПУП и по-конкретно върху следните имоти: УПИ VIII-225, кв. 13, УПИ III-774, кв. 22, УПИ IIIa-326, кв. 22, УПИ II-328, кв. 22, УПИ I-329, кв. 22, УПИ XXIII-325, кв. 22, УПИ XIX-323, кв. 22 и УПИ X-224, кв. 13 (които е незастроен и 23 кв.м. от него са възстановени на наследниците на В.). С оглед на изложеното по-горе, за да бъде преценено дали съответните части от посочените имоти (с изключение на УПИ X-224, кв. 13, тъй като той не е предмет на жалбата) подлежат на възстановяване на наследниците на В., следва да бъдат изследвани обстоятелствата дали към 01.03.1991 г. тези имоти са били законно застроени или съответно дали законно разрешеният строеж в тях е бил започнат.

В тази връзка, по отношение на имота, предмет на настоящото касационно производство, съдът приел следното:

От заключението на вещото лице Г. се установявало, че по отношение на УПИ XXIII-325 е издаден позволителен билет 118/ 29.05.1963 г., както и че в кад.план от 1975 г. е имало нанесена сграда, а от заключението на вещото лице Ц. е видно, че сградата е нанесена КККР. Следователно може да се направи извод, че към 01.03.1991 г. имотът е бил законно застроен.

Видно от допълнителното заключение на съдебно-техническата експертиза на вещото лице Г. парцел XXIII-445, идентичен с УПИ XXIII-325 от действащия РП, е образуван от част от стар имот с пл.№ 445 и придадени към него части от имот пл. № 509, № 446 и 100 кв. от имот с пл. № 447, като няма данни сметките по регулация да са уредени. В този смисъл са и изводите на вещото лице, изложени в допълнителното й заключение, че не са налице данни за уреждане на регулационни сметки, касаещи УПИ XXIII-325. В решение № 780/ 2009 г. по гр.д. № 3024/ 2008 г. на ВКС, III ГО е прието, че ако част от имот е придадена към друг имот при упълномеряването му и регулацията е приложена, то следва да се приеме, че отчуждителното действие на регулационни план е окончателно стабилизирано и не може да бъде дерогирано по пътя на възстановяване на собствеността по реда на ЗСПЗЗ. Ако обаче липсват данни регулацията да е била приложена към момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ, следва да се приеме, че отчуждителното действие на съответното благоустройствено мероприятие не е настъпило и няма пречка съответната незастроена част от имота да бъде възстановена по реда на ЗСПЗЗ (в този смисъл е Решение № 243 / 18.10.2011 г. по гр. д. № 1146 / 2010 г. на ВКС, II ГО).

В настоящия случай обаче, със Заповед 09-159/ 11.06.2014 г. на кмета на Столична община, район В., постановена на основание чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ, е прието, че целият УПИ XXIII-325 е застроен. Жалбоподателите не твърдят и не ангажират доказателства, че са обжалвали тази заповед, поради което следва да се приеме, че същата е влязла в сила.

Възстановяването на правото на собственост върху земеделски имоти в границите на урбанизираните територии е предпоставено от предварителното издаване на заповед на кмета на общината по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ, с която

се одобрява решението на техническата служба на общината относно застроената част от имота. Техническата служба при общината следва да установи дали и какви части от установения на място имот са заети от извършено строителство. Констатациите на тези органи подлежат на санкциониране от страна на кмета, което им придава и задължителен характер. В настоящото производство съдът е обвързан от влязлата в сила заповед на кмета, с която е определена застроената част и не разполага с възможността да преразглежда този въпрос, разрешен от компетентния административен орган с влязъл в сила стабилен административен акт. С оглед на тези съображения съдът приел, че е длъжен да се съобрази с посочената заповед РД- 09-159/ 11.06.2014 г. на кмета на Столична община, район В., и да приеме, че УПИ XXIII-325 е изцяло застроен. Поради това, въпреки че се установява неприложена регулация по отношение на него, спорните 100 кв.м. от имот с пл. № 447 не могат да бъдат възстановени.

Съгласно чл. 10б, ал.1 ЗСПЗЗ пречка за възстановяване на собствеността върху одържавени земеделски земи е осъществено върху тях мероприятие, което не позволява възстановяване на собствеността. В пар.1в от ДР на ППЗСПЗЗ са изброени неизчерпаемо мероприятията, които не позволяват възстановяване на правото на собственост. Съгласно посочената разпоредба такива са наземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, съоръжения, пътища, жп линии и др. По отношение на тях законодателят не е предвидил изискване за законност на застояването, нито отреждане на имота за конкретно мероприятие, като е релевантен единствено обективният факт на осъществяването на съответната строителна дейност. В настоящия случай от заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че част от имот с пл.№ 447 с площ от 252 кв.м. попада върху улица, като видно от представената извадка от КККР и снимка в заключението, улицата е реализирана. Поради това следва да се приеме, че частта от имот с пл.№ 447, попадаща върху улицата, не подлежи на възстановяване.

При този изход на спора, по отношение на разноските съдът приел, че ответникът по жалбата следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателите сторените от тях в процеса съдебни разноски (включително направените разноски при първоначалното разглеждане на делото и в производството по обжалване на решението, постановено по гр.д. 24993/ 2016 г., по описа на СРС, 88 състав), съразмерно на уважената част от жалбата, в размер на 730,34 лева.

Предмет на настоящото касационно производство е частта от Решението на СРС само досежно отказа на съда да уважи жалбата срещу Решението на ОСЗ „О. купел“ за 100 кв.м., ситуирани в имот УПИ XXIII-325.

Жалбата се явява неоснователна.

Споделят се съображенията на СРС, че процесните за настоящото дело 100 кв. м. не подлежат на реално възстановяване, поради следното:

Липсва спор по фактите относно процесната част от имота – предмет на реституционното производство.

Имотът, пл. №447 по стар кадастрален план от 1950г., признат за бивша собственост на В., претендиран от неговите наследници и ситуиран върху цитирани в решението УПИ-та, между които и УПИ XXIII-325, кв.22. Не са

налице данни за уреждане на сметките по регулация. Частта от бивш имот №447, попадаща върху цитираното УПИ е 100 кв.м.

Не се спори още, че със Заповед № РД-09-159 от 11.06.2014г. на Кмета на район В. СО, издадена на основание чл. 11, ал.4 от ППЗСПЗЗ е одобрено Решение №1 по протокол 20 от 03.06.2014г. на назначената затова комисия, с която е прието, че УПИ XXIII-325, км. 22 е застроен.

Производството по възстановяване на собствеността върху земеделските земи приключва с издаването на административен акт с конститутивно действие. С решението на създадения със специалния закон - ЗСПЗЗ орган по поземлена собственост (различно наименован в течение на годините - Поземлена комисия, Общинска служба по земеделие и гори, понастоящем Общинска служба по земеделие) се възстановява правото на собственост върху земеделските земи в стари (реални или възстановими) или в нови граници (с план за земеразделяне) в полза на бившите собственици или на техните наследници. В случаите, когато поради настъпилите промени в статута на земята бившата земеделска земя е попаднала в строителните граници или така наречените урбанизирани територии, производството по възстановяване на собствеността се предхожда от производството по чл. 11, ал. 4 от Правилника за приложение на Закона за собствеността и ползуването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ), целящо установяването на настоящия регулационен/устройствен статут и идентификация на имота, съответно установяването на правоизключващите реституцията обстоятелства по чл. 10, ал. 7 и чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ, които имат значение за произнасянето на административния орган по възстановяване на собствеността.

За установяването на посочените правнозначими факти са необходими специални знания, поради което законът е възложил издаването на удостоверителните документи по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ на техническата служба на общината. Решението на същата служба, с което се определя застроената/незастроената част от имота, предмет на искане за реституция, се одобрява със заповед на кмета на общината, която е приключващият производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ акт. Именно въз основа на решението по чл. 11, ал. 4 и издадените удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ органът по поземлена собственост постановява решението си за реституция.

Органът по поземлена собственост е обвързан от установените факти относно застрояването на засегнатите имоти, като процедурата задължително предвижда издаването на предходния акт по определяне на застрояването като задължителен етап от производството.

В този смисъл съдът приема за неоснователно възражението в касационната жалба, че СРС неправилно се е позовал на Заповед № РД-09-159 от 11.06.2014г. на Кмета на район В. СО. Напротив, по мнение на настоящия състав, тази заповед е била обвързваща по отношение на всички визири в нея имоти досежно обстоятелството дали последните за застроени или не, като последното се излага само за пълнота, с оглед липсата на жалба от ответника пред първата инстанция Общинска служба по земеделие „О. купел“ и общото правило за забрана за влошаване на положението на жалбоподателя, в случая касатор.

Изложеното относно прилагането на регулацията е абсолютно неотнормируемо към казуса. Нещо повече, по делото липсват данни относно предходния регулационен план. Т.е., дори да се приеме, че поради неуреждането на регулационните сметки, планът не е приложен и следва да се приеме, че меродавен е предходният, липсата на данни относно предходната регулация пречатства възможността за проверка на това обстоятелство. Последното, по мнение на настоящия състав, по никакъв начин не се отразява на правата на заявителите по преписката, тъй като с определянето на имота като застроен / и установеното, че това е реализирано към меродавната дата от 31.03.1991г./ е пречатствено тяхното право за реално възстановяване на имота, без оглед на регулационната граница. Напротив, изменението на регулационната граница би могло да доведе до други данни относно размера на квадратурата, която подлежи на възстановяване от процесния имот.

По изложените съображения, съдът приема, че изложените касационни основания относно оспорената част на решението са несъстоятелни и жалбата следва да бъде оставен без уважение.

Искането в касационната жалба да се измени размера на присъдените разноси по гр. д. № 2548 г. на СРС 51 състав представлява искане по чл. 248 ГПК, което е допустимо, като подадено в срок и следва да се разгледа от състава, постановил решението в частта му за разностите. Делото, по жалбата в тази част, следва да се изпрати на СРС 41 състав за произнасяне по реда на чл. 248 от ГПК.

По изложените съображения, АССГ, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №484609 от 10.09.2018г. на СРС, постановено по гр. дело № 2548/2018г., 51-ви състав, в оспорената му част.

ИЗПРАЩА делото по компетентност на СРС, 51 – ви състав, за произнасяне по искането за изменение на решението в частта за разностите, на основание чл. 248 от ГПК.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.